

عنوان مقاله:

تاثیر عمل آوری بر مقاومت چسبندگی بتن تعمیری اصلاح شده با پلیمر

محل انتشار:

دومین کنگره ملی مهندسی عمران (سال: 1384)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

کیاچهر بهفرنیا - استادیار دانشگاه صنعتی اصفهان

هانی جان نثاری - کارشناس ارشد سازه

علی مشرف - کارشناس ارشد سازه

خلاصه مقاله:

سازه های بتنی در طول دوره بهره برداری خود در معرض عوامل مخرب داخلی و محیطی (خارجی) قرار می گیرند. به منظور حفظ سازه بتنی در برابر این عوامل مخرب و افزایش عمر مفید آن ضروری است که آسیب های ایجاد شده با انجام اقدامات تعمیری و ترمیمی مرتفع گردد. بطور کلی عواملی همچون کیفیت مصالح تعمیری، میزان چسبندگی مواد تعمیری و سازگاری مواد تعمیری با بتن پایه بر عملکرد مصالح تعمیری اثر می گذارد. بتن اصلاح شده با پلیمر ((PMC چندی است که بعنوان یک ماده تعمیری در سازه های بتنی استفاده می گردد. در مقاله حاضر نتایج حاصل از یک طرح تحقیقاتی آزمایشگاهی ارائه می گردد که در آن تأثیر عمل آوری بر میزان چسبندگی بتن تعمیری مورد بررسی قرار گرفته است. در این تحقیق تعدادی نمونه بتنی پایه براساس استاندارد BS6319 ساخته شده و سپس با بتن تعمیری اصلاح شده با لاتکس تعمیر گردیده است. در ساخت نمونه های بتنی از سیمان نوع II استفاده شده است. همچنین در بررسی های انجام شده، نمونه های پایه و تعمیری در دوره های 1 و 3 روز در محیط مرطوب عمل آوری شده اند. میزان چسبندگی بتن تعمیری به بتن پایه به روش SlantShear اندازه گیری و نتایج مقایسه گردیده است. در این تحقیق تأثیر کاربرد میکروسیلیس نیز بر میزان چسبندگی مورد مطالعه قرار گرفته که مجموعه نتایج در قالب منحنی ها و جداول مربوطه ارائه شده است.

کلمات کلیدی:

مقاومت چسبندگی، تعمیر بتن، عمل آوری، پلیمر، لاتکس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1192>

